

Παρακολουθώ , τις εξελίξεις που αφορούν το ελληνικό μότορσπορ. Παρακολουθώ από αδράνεια και από ένα είδος αυτοτιμωρίας. Δεν νοείται αλλιώς. Εννοώ ότι κάτι που ήρθε στη ζωή σου κυριολεκτικά εξ απαλών ονύχων, σε γοήτευσε, σχεδόν σε κατέκτησε, μα στην πορεία ολοένα και απομακρυνόταν, έχοντας φθάσει κάπου, όπου δεν αντέχεται, ποιος ο λόγος να επιμένεις να το παρακολουθείς;

Μιλάμε για αυτόν τον περιορισμένο χώρο, που αναγεννήθηκε στην μέση της δεκαετίας του '50, για να γνωρίσει ένα άνοιγμα την επόμενη δεκαετία, ακολούθως μια έκρηξη στο τέλος της δεκαετίας του '70, αλλά στη συνέχεια δεν κατάφερε να διαχειριστεί την εξάπλωσή του.

Κρήτη. Χανιά. Ιούλιος 1971. Ο [Γιάννης «Μαύρος» Μεϊμαρίδης](#) στο δρόμο για την pole στο μοναδικό σιρκουί που διοργανώθηκε στην Κρητική πόλη. Στον αγώνα κράτησε την πρωτοπορία μόλις για ένα γύρο, όταν υποχώρησε στην ορμητικότητα του [Γιώργου Μοσχού](#). Στον 18ο γύρο η GTAm, θα εγκατέλειπε από ντίζα γκαζιού.

Στο τέλος της δεύτερης δεκαετίας του 21ου αιώνα, την τύχη του ελληνικού μότορσπορ έχει αναλάβει η Ομοσπονδία. Είναι η σημαντικότερη ανατροπή από συστάσεως των αγώνων, αφού τα πρώτα, σχεδόν εξήντα χρόνια της ύπαρξής τους, την ευθύνη έφερε η Λέσχη.

Στην μετάβαση από το ένα σχήμα στο άλλο, τεράστιο ρόλο έπαιξε η κατάρρευση της Λέσχης, τα πελώρια χρέη της και η αποψίλωσή της από ικανούς, εργατικούς, ηθικούς πρωταγωνιστές. Αν αυτά πολλαπλασιασθούν με την ουσιαστική χρεοκοπία του Τόπου, την αδυναμία δηλαδή να ορίσει τις πολιτικές και τον μέλλον του, έχουμε το γινόμενο που ορίζει τις τύχες των πραγμάτων.

Συνεπώς, η μετάβαση από το καθεστώς της Λέσχης, στην διαχείριση της Ομοσπονδίας έγινε σε χαλεπούς καιρούς, καθώς κορυφωνόταν η ύφεση στον Τόπο. Σχεδόν ταυτόχρονα αναδυόταν σε παγκόσμια κλίμακα το διαδίκτυο και το φαινόμενο των μέσων κοινωνικής διαδικτύωσης. Ο συνδυασμός αποδεικνύεται μοιραίος.

Αυτό που συνέβη δεν είναι ότι ο καθένας απέκτησε φωνή και τούτη η πολυφωνία θα έφερνε μια πλατιά συναίνεση και μια ευρύτητα στη λήψη αποφάσεων, όπως θα υπέθετε ένα αισιόδοξο ένα λογικό σενάριο .

Αυτό, θα συνέβαινε σε ένα πολιτισμένο πλαίσιο. Θα μπορούσε επίσης να συμβεί πριν από 60 ίσως και πριν από 40 χρόνια. Με εκείνες τις συνθήκες. Πλην όμως, τα προβλήματα ήταν τότε μικρότερα και τα εμπόδια μεγαλύτερα. Για αυτό και δεν συνέβη. Για αυτό και δεν ετέθη καν.

Αλλά και η ευρύτερη κοινωνία είχε, τότε, περισσότερη συστολή. Να το πούμε και κάπως μαθηματικά. Η σχέση γνώσης/έκφρασης ήταν ισχυρότερη. Ήξερες – καταλάβαινες πολλά/μιλούσες λίγο και ήρεμα. Σήμερα αυτό έχει ανατραπεί. Ξέρεις – καταλαβαίνεις ελάχιστα/μιλάς πάρα πολύ και επιθετικά, γεγονός που αποτελεί απειλή καθότι λειτουργεί εκθετικά δια μέσου του [f/b](#).

Επίσης μιλούσες επώνυμα. Δεν έστηνες ψεύτικα προφίλ στα δίκτυα και αλώνιζες. Ούτε έγγραφες με υπονοούμενα που άλλαζες ή έσβηνες κατά το δοκούν, σε ένα πλανεμένο άναρχο διαδίκτυο. Ας γίνει ξεκάθαρο , δεν αφορίζεται το μέσον, ο χρήστης κατηγορείται, για έλλειψη ευθύνης, κουλτούρας και ηθικής.

Το αποτέλεσμα είναι δηλητηριώδες και καταστροφικό. Τα όρια αντοχής καταρρέουν και οι δόσεις χυδαιότητας περισσεύουν. Όλα απομακρύνονται από κάθε επίπεδο λογικής και λέγονται ή γράφονται πράγματα ανήκουστα. Ο δημόσιος διάλογος έχει καταντήσει ένα κουρέλι, που καθημερινά βαπτίζεται σε οχετούς ύβρεων, συχνά ασυνάρτητων.

Για όσους έχουν μείνει με την εντύπωση ότι τα γραφόμενά μου έχουν τάσεις έμμεσης υποστήριξης της τρέχουσας διοίκησης της Ομοσπονδίας, απαντώ ότι αν περίμενε η ΟΜΑΕ την ευλειτουργία της από τον παρόντα ιστότοπο θα είχε προ καιρού αποτύχει. Μολοντούτο οφείλω να καταθέσω το αυτονόητο: Το επίπεδο κριτικής των αντιπολιτευομένων τους χαρακτηρίζει.

Αφού όμως φτάσαμε στο σημείο αυτό, και αφού κυοφορείται η τάση ότι αποτελούν στην καλύτερη των περιπτώσεων έναν εσμό ασχέτων τεμπέληδων και στην χειρότερη μια δράκα απατεώνων κακούργων, ας ανατραπούν. Να καταγγεληθούν, να σταλούν εισαγγελείς, να καθαιρεθούν. Αφού πρόκειται περί κακοποιών στοιχείων, εύκολο θα είναι.

Και ποιο είναι το ζητούμενο; Αντικαταστάτες. Μάλιστα. Ζητάμε προσωπικότητες με γνώσεις, με λογική, με χρόνο, με ηθική, με διάθεση για δουλειά, με επιθυμία για δράση, με τόλμη, με αντοχή σε κακόβουλο περιβάλλον, όπου η ευθυνοφοβία είναι ένα μέγεθος που διογκούται σε μια εκφοβισμένη κοινωνία. Δεν ζητάμε και πολλά. Και επειδή μέχρι τώρα, ο καθένας έχει υφάνει την πορεία του στο χώρο ας έρθουν οι επικριτές ως αντικαταστάτες με τα *palmarès* τους, με τα *pedigree* της καθαρότητάς τους, να αναλάβουν, να πάνε το σπορ στο παραπάνω επίπεδο.

Αμέ, αλλά! (που λέει και μια ψυχή)